

“Rory dává lásku nám všem. MILUJU HO..”

Jak se adopt'ák z SK dostane přes ČR za Velkou louži...

Abych to maličko uvedla. Povím vám neuvěřitelný příběh dvou krásných dušiček, které se hledaly, až se našly. Spravuji stránky Bulteriéra v nouzi. Abych pravdu řekla, dříve to bylo hodně náročné, hlavně psychicky... je tolik smutných příběhů, tolik bolesti a zklamání, tolik nezodpovědných lidí, díky kterým takovéto stránky (...cokoliv... v nouzi) musí existovat. Co mě drželo lehce nad vodou, abych se vším nesekla, byly tyto příběhy, psané lidmi, kteří našli životní štěstí ať už na kterýchkoliv stránkách. Za to jim děkuji a klaním se. Zde bych ráda uveřejnila jeden velice milý příběh s nádherným pokračováním.

Pejska Roryho jsem měla na stránkách přes rok, nikdo ho nechtěl, byl ze Slovenska, tehdy se vše řešilo trochu pomaleji a jinak než je tomu teď (díky bohu, že se daly dohromady holky a vytvořily BRS). Měl šíleně smutný výraz... Po roce a kousek se mi na podzim ozvala slečna plná elánu a euforie, že by se jí líbil Rorouš... no a tady máte příběh:

Z pošty Klárky a Roryho:)

Jak to začalo (2011)

Jak bych měla začít, píše se rok 2011? Dívala jsem se na stránky Bulteriéra v nouzi a najednou na mě vykoukl krasavec, který přes rok a kus hledal novou rodinu. Nikdo ho nechtěl, nikdo o něj neměl zájem a přitom byl tak dokonalý!? V den, kdy jsem psala do útulku, jako na potvoru, o Roryho měla zájem ještě jedna paní přede mnou, ale myslím, že jsme se ozvali stejně, než jsem totiž našla ten správný mail, tak mi to trvalo dva dny. Neváhala jsem a okamžitě dala slovo, že si pro něj přijedeme hned a to i když jsem nedala vědět našim a tehdejšímu příteli. Prostě jsem vnitřně věděla, že i kdybych se tam měla dostat sama, tak ho musím mít.

V neděli jsem se domluvila na odvozu, a v pondělí jsem to oznámila našim, samozřejmě se vši parádou! Začala jsem brečet, třepat se a pak sem to ze sebe vyklopila – mamce nezbylo už nic jiného než souhlasit. Po práci jsme tedy vyrazili a za 3 hodiny byli na místě.

Lenka (holčička v útulku) nám ukázala Roryho a já okamžitě začala bulet, mamka samozřejmě taky i tehdejší přítel měl slzy v očích – Lenka nás utěšovala, ať nebrečíme nebo bude plakat za chvíli taky.

Byli jsme tam přes půl hodiny, podepsali papíry a pak hurá domů. Po hodině cesty se nám Rory v autě samozřejmě pozvracel. Byl čerstvě nažraný a ještě k tomu jet poprvé v autě 150 km není žádná sranda, jinak to zvládl excelentně.

Doma byl trochu v šoku z televize, ze zrcadla apod. nicméně noc zvládl dobře a nikde se nepočůral. Výtah taky zvládl a do auta už naskakuje sám. Dělá mi radost, včera mi asistoval v práci, máme tam zahradu, takže byl venku, a když už jsem neměla klienty, tak jsem si ho vzala dovnitř. Pak jsme šli nakoupit nějaké věci do zverimexu, kde samozřejmě byli potkani, morčata a to se neobešlo bez štěkání, které jsme u Roryho slyšeli poprvé. Následně jsme jeli ke koním, kde se jich chvílku bál, ale úžasně si pohrál s fenkou ovčáka, se kterou jsme byli u řeky. Lítal jak smyslů zbavený a skákal do řeky pro klacek. Prostě super. Pak si lehl na křeslo a spal. Já mezitím poklidila ve stáji a jeli jsme ke kámošce, kde jsem jí měla barvit vlasy, tam si pohrál s kočkou, která před ním ale utíkala. No a před osmou jsme byli doma a to byl Rory absolutně hotovej. Lehl si a spal, ani televize ho nezajímala. Je suprovej. Jinak se trochu bojí chlapů, ale na děti je hodnej a na psy zatím takypokud není na vodítku. Když je na vodítku, tak dělá machra. Tak a to je zatím vše, dnes jdeme opět do práce a odpoledne jdeme k vodě, tentokrát i s foťákem. Udělal mi strašnou radost tím, že mě včera poslouchal na slovo, měla jsem ho na zkoušku puštěného.

Pokračování po pár měsících...(2012)

Ahoj, posílám pozdravy od našeho adoptáka. Dnes měl Rory premiéru. Byli jsme na vyjížděce s koňmi a jako vždy uspěl. Celou dobu se s námi držel a běhal, nikam neutekl a poslouchal jako hodinky. Takže i koně má rád a vyjížděky taky. Kdybych měla na hlavě připnutou kameru, tak bych to natočila. Normálně se u toho smál, když běžel. Cválali jsme a Rory celou dobu vedle nás a vždy se ujišťoval, jestli pořád na koni sedím. Srnek si nevšímal a byl opravdu moc hodný. Mějte se krásně a těším se zas naviděnou...

Po roce v novém domově...(2013)

Tak jsem si řekla, že bych už opravdu měla napsat pár vět, jak se Rory u mě má.

Je to už rok, co jsem si toho mého rošťáka dovezla domů a musím říct, že jsem nešťastnější člověk na světě. Nevím, kde začít. Tolik věcí jsme spolu už prožili, že nejde napsat vše do jednoho mailu. Tak jen v rychlosti.

Rory je můj už přes rok, má 27 kg, když přijel, měl pouze 17 kg. Je mi jasné, že ho nemohli v útulku bůhví jak krmit, pač nic nedělal a měl minimum pohybu. Teď má denně pohyb, i když to tak nevypadá, není tlustej (jak o něm občas mluví), prostě má takovou postavu. Je křížený se stafordem, tak je jasné, že nebude vypadat jako typický bulík, i když musím říct, že z bulíka toho podědil požehnaně a to je dobře. Jeho pohledy a jeho štěkání mluví za vše, hlavně jeho spánek. Vždycky poznáme, kdy se chystá do hlubokého spánku, zamlaská tak tři krát, čtyři krát za sebou a pak vyťuhne. To si vždycky s mamkou řekneme: „Á pan Rory se chystá na spánek“. Někdy ho jmenujeme i inženýrem, ale to jen tehdy, když se cítí velmi důležité a to je většinou v autě. Kdybych ho měla od narození, tak se snad naučí i mluvit. Po příjezdu z útulku toho moc nenaštěkal, ale teď si už o všechno řekne a je hodně ubrblanej, jak říkám-hlavně v autě. Musím se mu vždycky smát, jak nasadí ten výraz a vždycky něco zabrumle, když jde okolo pes (hlídá si mě). Nejvíc štěká a vrčí na labradory a velké psy, ale na jorkšíry jen brumle, asi je zbytečný na ně štěkat, ale nechci nikoho urazit. Musím taky říct a pochlubit se, že je velice poslušný a hlavně neagresivní. Má rád psy, lidi, děti-i když panička děti ráda nemá.

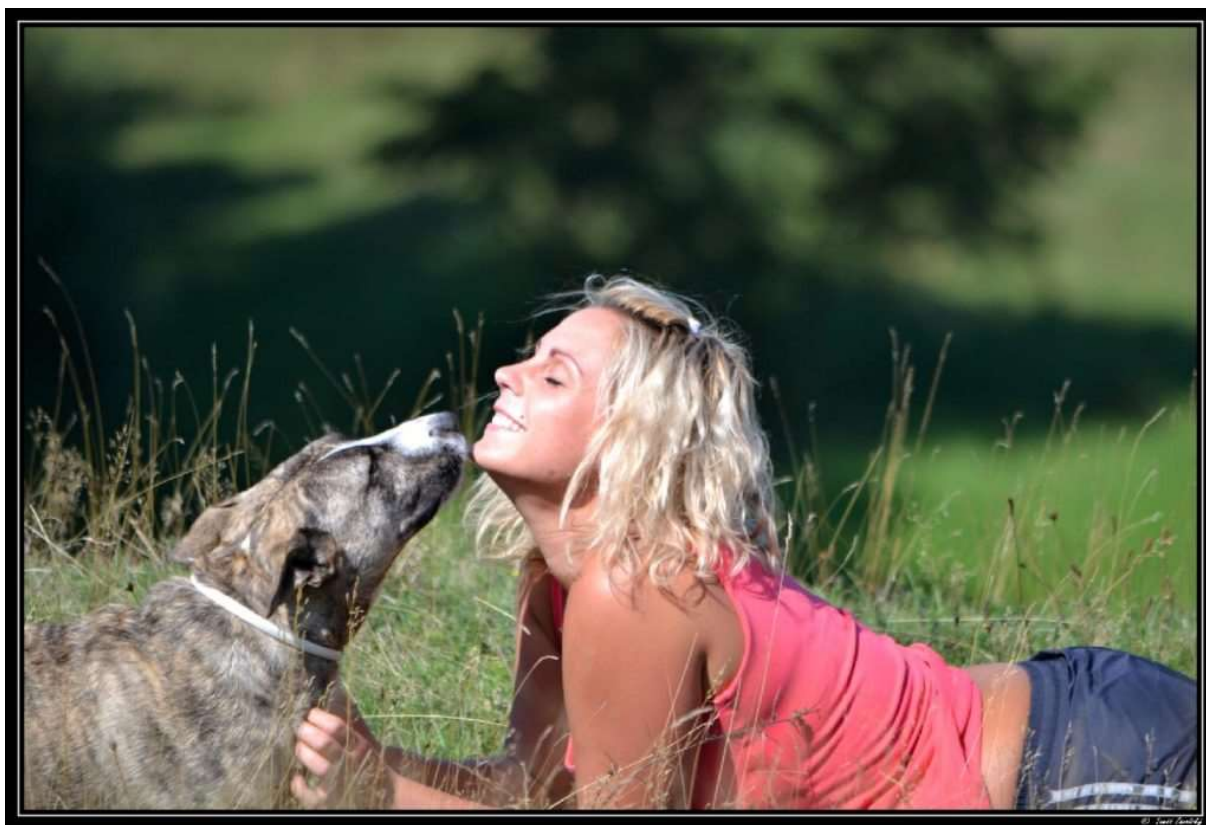
Měli jsme i smutné chvílky, byli jsme 2 krát pokousaní – vyjely na něj feny. Jednou se to stalo v zimě, kdy na něj vyjela stará fena středoasiata, o měsíc později na něj vyjela fena kříženka pitbulla -nalezenec. Takže docela radost no. To jsem poprvé zažila, jak byl velice nepříjemný na veterináře. Věřím, že ho to bolelo, ale uzdravil se. Dále jsme měli tzv. nachlazený ocas. Měl ho stále dolů, nemohl s ním nic, hrozně ho bolel. Naštěstí má známá, dříve majitelka bulteriéra, mi řekla, že se vše spraví do 3 dnů a byla to pravda. Takže další uť a pak měl zatřesený dráp, ale to se mu taky rychle zahojilo. S ekzémem máme menší problémy, pouze na místech, kde

má bílé chlupy, ale stačí to namazat a je to za chvíli pryč.

Jinak to je strašná žárlivina, hlavně na mého přítele. Nepustí mě k němu ... Lehne si mezi nás a když mi chce dát přítel pusku – Rory strčí čumák mezi nás. Ale myslím, že to dělá každý pes, každopádně ten můj je výjimečný.

Rory dává lásku nám všem.

MILUJU HO..

Pokračování po X letech X situacích a X zážitcích (2017)

Ahoj,

už je tomu 6,5 roku, co jsem díky Tvé stránce (bulteriér v nouzi) našla svého životního psa Roryho. Tenkrát mu bylo přes 1,5 roku, když jsem se rozhodla zajet do Slovenského útulku a vzít si ho. Tenkrát jsem žila s rodiči a o psovi nechtěli ani slyšet, ale já si i tak pro Roryho jela. Oznámila jsem své mámě, že dnes si jedu pro psa a hotovo – samozřejmě jemnějším a dojemnějším způsobem jsem jí tuto informaci podala :). Máma

jela nakonec se mnou. Při poznání Roránka v útulku jsme obě vypukly v pláč. Štěňátko, které nezaštěkalo a jen vrtělo ocáskem.

Cestu autem ze Slovenska do Ivančic zvládl naprosto brilantně-2x zvracel. Doma překvapil mého tátu, kterému se šel představit, i když se můj táta trošku zlobil. Nakonec jsou z nich největší přátelé 😊

Roky plynuly a Rory je s námi najednou 7 let.

Já jsem seznámila s mým teď už mužem, který je Kanadán a poněvadž láska nezná mezí, tak nastalo velké stěhování. Roránek musel se mnou. Velké nervy to byly. Hlavně, aby bulteriéra pustili do Kanady, takže veškeré zařizování a zjišťování muselo proběhnout ještě před odletem. Abych měla větší jistotu, ještě jsme Roryho museli naučit na kenelku (bylo to náročné, ale maminka s tatínkem a Roránkem to zvládli na jedničku s hvězdičkou), nikdy ji totiž od příchodu z útulku neměl. Protože jsem si moc nevěděla rady, hledala jsem firmu, která se přepravou zvířat zabývá. Na Tvé doporučení jsem tedy vybrala pana Pavla Klimenta, který zařídil veškeré dokumenty od A do Z.

Stále jsem nemohla uvěřit tomu, že po roce snažení Roránek poletí. Měla jsem z toho strašné nervy, ale největší stres přišel v den D. Do Prahy jsme jeli ve 3 hodiny ráno, protože Rou musel být na letišti již od 7. Přijela paní, polepila jeho přepravní box, naložili jsme ho do auta a jeli na letiště. Pohled, jak Roránka odváží vysokozdvížným vozíkem na paletě, mě přímo ubíjel, ten jeho nechápavý pohled – neopouštěj mě / kam mě to vezeš? Asi si myslel, že ho chceme dát zpátky do útulku... Po několika hodinovém čekání jsme s Rorem přistáli a nastalo opět šťastné setkání... nikde jsme ho nenechali, ani ho nevrátili. Rory je živý, zdravý a je to borec.

Jsem na něj tak hrdá :). Zvládl 14 hodin být v klidu, 3 hodiny na letišti, 9 hodin letu a pak 2 hodiny na Torontském letišti.

Je to náš velký hrdina, který ze Slovenského útulku, přes Českou republiku odcestoval až za velkou louží 😊

Děkuji mým rodičům, bez kterých bych nemohla dosáhnout toho, čeho jsem dosáhla ve svém životě. Mami děkuji Ti, že i přesto, že jsi už žádného psa nechtěla, jsi mi ho dovolila. Víím, že když jsi uviděla jeho smutné oči, nešlo jinak než si ho vzít a děkuji Ti :-* . Taky bych chtěla poděkovat Lence Búzikové, která mi Roryho podržela v útulku.

Dále bych poděkovala strážce Bulterier v nouzi, bez vás bych ho našeho cestovatele nenašla.

Foto: dencanew.rajce.idnes.cz, Tomáš T, Klára

Sandra Evil Wild Hyena

Chovatelka - CHS Evil Wild Hyena, Správkyně FB Bulík v nouzi a FB Anglický bulteriér